

SIVILOMBUDSMANNEN

Utlendingsnemnda
Postboks 2108 Vika
0125 OSLO

Vår referanse
2017/1642

Deres referanse
17/00428-19

Vår saksbehandler
Kjetil Fredvik

Dato
02.10.2018

Oppfølging av uttalelse – skjæringstidspunktet for ettårsfristen etter utlendingsforskriften § 10-8 femte ledd og unntak i visse tilfeller

1. Innledning

Det vises til tidligere korrespondanse, sist UNEs brev datert 19. september 2018.

Vedlagt fulgte UNEs stornemndbeslutning 20. september 2018. Beslutningen innebærer at Utlendingsnemnda opprettholder sitt syn om at ettårsfristen i utlendingsforskriften § 10-8 femte ledd – slik bestemmelsen lød på det aktuelle tidspunktet – først avbrytes ved personlig oppmøte ved ambassaden og innlevering av nødvendig tilleggsdokumentasjon. Nemndas vurdering og konklusjon innebærer et brudd med det ombudsmannen har uttalt var gjeldende rett.

Dette er andre gang UNE ikke retter seg etter ombudsmannens syn om hva som avbryter fristen. Det samme skjedde etter ombudsmannens uttalelse 31. mars 2014. Den gang fant jeg det nødvendig å anbefale den aktuelle familien å ta ut søksmål. Slikt søksmål ble tatt ut, og etter at staten nedla likelydende påstand som saksøkerne ble avgjørelsene i saken kjent ugyldige.

Jeg har gjennomgått nemndas (flertallets) begrunnelse, men finner ikke at denne gir rettskildemessig dekning for et annet tolkningsresultat enn det det er gitt uttrykk for i uttalelsen herfra. Min vurdering er derfor fortsatt at partene i saken er nektet familieinnvandring på uriktig grunnlag, og at Utlendingsnemnda dermed har begått en urett mot denne familien.

Det er forhold ved UNEs begrunnelse som gjør det nødvendig å komme med enkelte bemerkninger. Dette gjelder spesielt de delene av begrunnelsen som angår nye faktiske forhold og nye juridiske argumenter. Utover dette vises det til begrunnelsen i uttalelsen 31. mai 2018, som fortsatt er dekkende for mitt syn på saken.

2. Skjæringstidspunktet for ettårsfristen

2.1 Er Utlendingsdirektoratet gitt forskriftshjemmel i utlendingsforskriften § 10-2?

Forvaltningslovens regler om forskrifter gjelder i saker etter utlendingsloven, med mindre noe annet er uttrykkelig bestemt. Forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav c, jf. bokstav a definerer forskriftsbegrepet. I henhold til denne definisjonen er en forskrift «en avgjørelse som treffes under utøving av offentlig myndighet og som generelt eller konkret er bestemmende for rettigheter eller plikter til ... et ubestemt antall eller en ubestemt krets av [private] personer». Som påpekt i Eckhoff/Smith, Forvaltningsrett (10. utg. 2014) side 322, faller alle generelle regler som er bestemmende for privates rettigheter og plikter, inn under definisjonen.

Det er på det rene at Utlendingsdirektoratet (UDI) – på tidspunktet for UNEs vedtak i saken – hadde publisert et rundskriv hvor det gis uttrykk for at fristen etter utlendingsloven § 10-8 femte ledd ikke avbrytes ved at søkeren registrerer søknad på nett og betaler saksbehandlingsgebyr, men først når vedkommende møter opp på utenriksstasjonen og leverer vedlegg til søknaden. Som påpekt i uttalelsen, anser ombudsmannen at en bestemmelse med et slikt innhold – som generelt og med bindende virkning for private parter regulerer når retten til å få familiegjenforening uten krav til fremtidig inntekt bortfaller – må anses som en forskrift i henhold til legaldefinisjonen i forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav c, jf. bokstav a. Ombudsmannen viser i denne sammenheng også til Justis- og beredskapsdepartementets veileder Lovteknikk og lovforberedelse – Veiledning om lov og forskriftsarbeid punkt 14.2

«At forskrift er regler som er bestemmende for rettigheter og plikter, innebærer en avgrensning mot instruks og organisatoriske bestemmelser. Dette er bestemmelser som retter seg utelukkende mot underlagte organer, og som dermed ikke kan anses bestemmende for privatpersoners rettsstilling. Selv om en instruks gjelder praktisering av lover som angår private, kan den ikke anses som en forskrift så lenge den formelt bare retter seg til tjenestemennene og dermed ikke direkte kan påberopes av private

[...]

Det må også trekkes en grense mellom forskrifter og bestemmelser som utelukkende har karakter av retningslinjer, veiledninger eller standarder. Det avgjørende vil også her være om bestemmelsene kan anses bestemmende for privates rettigheter eller plikter. Når et forvaltningsorgan uttaler seg skriftlig om innholdet i en lov eller en forskrift som hører under organet, vil dette i praksis ofte ha stor betydning for anvendelsen av den aktuelle loven eller forskriften. En slik uttalelse vil likevel ikke

være en forskrift så lenge den bare kan anses som et uttrykk for hvordan organet tolker det aktuelle regelverket, og ikke som uttrykk for en bindende regel»

Etter min vurdering gir de aktuelle uttalelsene i rundskrivet uttrykk for hvordan UDI oppfatter regelverket, og samtidig en instruks til UDIs beslutningstakere om å legge denne tolkningen til grunn. Som påpekt i min uttalelse, innebærer dette også at rundskrivet kan tjene som bevis på UDI og UNEs forvaltningspraksis. Derimot kan jeg ikke se at uttalelsene i seg selv er rettslig bindende overfor private parter, i dette tilfellet den som søker familiegjenforening. Dette underbygges blant annet av at uttalelsene er inntatt i et rundskriv, og ikke i et regelsett som er betegnet som «forskrift». Med denne forståelsen av uttalelsene oppstår det ingen hjemmelsproblematikk.

UNE synes på sin side å mene at uttalelsene i rundskrivet – med rettslig bindende virkning – regulerer når ettårsfristen utløper. Hvis uttalelsene har en slik direkte bindende rettslig virkning overfor private parter, er det vanskelig å se at det annerledes enn at de innholdsmessig er forskrifter i henhold til legaldefinisjonen i forvaltningsloven. For å være gyldige, må UDI i så fall ha myndighet til å fastsette retningslinjer med et slikt innhold.

UNE har blant annet anført at UDIs retningslinjer i rundskrivet er «utøvelse av delegert lovgivningsmyndighet», og at retningslinjene som følge av dette «får en annen rettskildemessig relevans enn ellers». Det er noe uklart om UNE med dette mener at UDI *har* myndighet til å gi bestemmelser med materiell forskrifts innhold på det aktuelle området.

Som påpekt i uttalelsen, kan jeg for egen del ikke se at den anførte hjemmelen – utlendingsforskriften § 10-2 første ledd – er en slik forskriftshjemmel. Bestemmelsen gir UDI adgang til å gi «nærmere retningslinjer». Både i alminnelig dagligtale, juridisk terminologi og lovgivningspraksis anses «retningslinjer» normalt å være en annen form for regulering enn «forskrifter», «rettsregler» og lignende. Jeg viser også til Justis- og beredskapsdepartementets Lovteknikk og lovforberedelse – Veiledning om lov og forskriftsarbeid punkt 7.2, der det fremgår at ordlyden «forskrift» bør brukes i bestemmelser som ment å gi forvaltningen forskriftskompetanse. Denne anbefalingen er også fulgt opp ved utformingen av forskriftshjemler i *utlendingsloven*. Den nære sammenhengen mellom utlendingsloven og utlendingsforskriften tilsier i seg selv at forskriftens fullmakter til å gi «nærmere retningslinjer», ikke innebærer delegering av forskriftskompetanse (eller «lovgivermyndighet») til UDI.

Det presiseres for ordens skyld at jeg ikke bestrider at UDI – i henhold til ordlyden i utlendingsforskriften § 10-2 første ledd – kan gi retningslinjer om hvordan en søknad skal fremmes. Siden direktoratet ikke er delegert forskriftskompetanse, må imidlertid direktoratets fullmakt avgrenses mot retningslinjer som reelt sett er forskrifter i henhold til legaldefinisjonen i forvaltningsloven.

Dersom man legger til grunn at UDI gjennom utlendingsloven § 10-2 har fått delegert forskriftskompetanse, må det under alle omstendigheter vurderes om den aktuelle uttalelsen i rundskrivet *formelt* sett er gyldig som forskrift. Forvaltningsloven kapittel VII gir

nærmere regler om formkrav og fremgangsmåten ved fastsettelsen av forskrifter. Av § 38 bokstav c og d følger det blant annet at forskrifter skal kunngjøres i Norsk Lovtidende, og i kunngjøringen skal de betegnes som forskrift. I saken her har UDI gitt den aktuelle bestemmelsen i rundskrivs form. Selv om betegnelse som forskrift ikke er et gyldighetsvilkår, vil fremgangsmåten ved vedtakelse av rundskriv i mange tilfeller være vesentlig annerledes enn det som er tilfellet for regelverk som vedtas i henhold reglene om forskrifter. For at den aktuelle uttalelsen i rundskrivet skal kunne ha rettsvirkninger som forskrift, må det derfor i det minste undersøkes om den er vedtatt på en måte som oppfyller minimumsvilkårene for at en forskrift skal være gyldig. Denne vurderingen mangler i UNEs begrunnelse.

2.2 Sammenhengen med øvrige bestemmelser i regelverket

UNE har til støtte for sin tolkning også vist til bestemmelser i utlendingsloven og utlendingsforskriften som eksplisitt regulerer hva som skal til for å anse en søknad som «fremmet». Etter mitt syn gir dette begrenset vekt ved tolkningen av bestemmelser hvor Stortinget eller departementet *ikke* eksplisitt har regulert dette. Den omstendighet at det enkelte steder er funnet grunn til å fastsette uttrykkelige bestemmelser om at søknad må fremmes ved personlig fremmøte, kan også trekke i retning av at Stortinget eller departementet ikke har ansett dette å følge direkte av ordlyden «fremme søknad», «søknaden er fremmet» eller lignende.

Saken *her* gjelder en søknad fra søkeren som befinner seg utenfor riket. For slike tilfeller følger det av utlendingsforskriften § 10-2 tredje ledd første punktum at søknaden skal «fremmes gjennom» en nærmere angitt utenriksstasjon. Av siste punktum følger det at det «kan» kreves personlig fremmøte. Siste punktum gir etter mitt syn lite mening dersom man legger til grunn at kravet i første punktum om at søknaden må «fremmes gjennom» utenriksstasjonen, må forstås som et krav om personlig fremmøte. Hadde dette vært tilfellet, ville det vært naturlig at bestemmelsen i siste punktum var formulert som et unntak fra denne hovedregelen («Det kan tillates at søknad fremmes på annen måte enn ved personlig fremmøte» e.l.). I motsetning til det UNE synes å mene, kan jeg heller ikke se at siste punktum *i seg selv* regulerer når en søknad er fremmet. Bestemmelsen sier ikke søkeren «skal» møte personlig, bare at dette «kan kreves».

Til sammenligning følger det av uttrykkelig av § 10-2 *femte ledd* at søknad fra en person som befinner seg *i riket* «skal fremmes ved personlig fremmøte» hos politiet. Dersom et tilsvarende krav om fremmøte skulle anses som (hoved)regelen for søkeren som befinner seg utenfor riket, ville det være å forvente at bestemmelsen i *tredje ledd* var gitt en tilsvarende ordlyd.

UNE har – i denne sammenheng – heller ikke nevnt utlendingsforskriften § 10-2 første ledd andre punktum, som også er av direkte relevans for saken her. Ifølge denne bestemmelsen kan UDI – som en del av fullmakten til å gi nærmere retningslinjer – blant annet kan «gi adgang til å fremme søknaden elektronisk». Det er vanskelig å se hvorfor forskriften skulle gi UDI en slik adgang dersom utlendingsforskriften er slik å forstå at slike søknader bare kan fremmes gjennom personlig fremmøte. Slik jeg ser det, har UDI i saken her – i tråd med

forskriften – lagt til rette for at søknad kan fremmes elektronisk. Som påpekt ovenfor, er det ombudsmannens syn at det da kreves forskriftshjemmel for å fastsette at fristen likevel ikke avbrytes når noen fremmer søknad gjennom denne etablerte søknadskanalen.

2.3 Hensynet til person- og dokumentkontroll og likebehandling

Jeg har i uttalelsen gitt uttrykk for at reelle hensyn taler for at fristen avbrytes ved registrert søknad på nett og innbetalt saksbehandlingsgebyr. UNE mener på sin side at reelle hensyn trekker i motsatt retning. Nemndas argumentasjon synes iallfall til dels å hvile på en forutsetning om at min tolkning innebærer at utlendingsmyndighetene har en plikt til å behandle en søknad uten at søkeren senere møter opp på ambassaden og leverer nødvendig tilleggsinformasjon. Dette stemmer ikke. Det jeg har uttalt, er at *ettårsfristen* etter § 10-8 avbrytes på et tidligere tidspunkt enn personlig oppmøte og innlevering av nødvendige dokumenter. Jeg er innforstått med at kontrollhensyn nødvendiggjør et etterfølgende personlig oppmøte hvor søkeren legitimerer seg. Som påpekt i uttalelsen, utelukker jeg heller ikke at utlendingsmyndighetene – etter å ha mottatt en elektronisk søknad på nett – i det enkelte tilfellet kan sette en rimelig tilleggsfrist for personlig oppmøte på utenriksstasjonen med innlevering av vedlegg. Mitt inntrykk fra andre saker er at slike tilleggsfrister brukes relativt hyppig innen utlendingsforvaltningen.

Nemnda betegner det videre som «svært uheldig dersom man skal anse søknader som fremmet uten at den som oppgis å være søker ikke engang behøver å kjenne til at en slik søknad er fremmet, ikke nødvendigvis har noe ønske om å fremme en slik søknad og for så vidt heller ikke engang trenger å eksistere». Jeg er for så vidt enig i at man neppe helt kan utelukke at en tredjeperson – uten tillatelse – fyller ut søknad i en annens navn og betaler det forholdsvis høye saksbehandlingsgebyret som gjelder i slike saker. Det er imidlertid vanskelig å se at dette skal være en avgjørende innvending, all den tid søknaden om familieinnvandring formodentlig ikke vil bli innvilget uten at den søknaden gjelder, har medvirket gjennom å personlig å levere vedlegg til søknaden gjennom personlig fremmøte.

Det er videre vanskelig å forstå hvordan nemnda mener at det syn ombudsmannen har gitt uttrykk for, vil medføre usaklig eller urimelig forskjellsbehandling. UNE skriver:

«Det er vanskelig å se hvorfor departementet skulle ønske å stille søkere som ikke har fått hjelp til å registrere en søknad på nett, men som selv må reise til utenriksstasjonen for å fremme søknaden, dårligere enn søkere som har fått slik hjelp.»

Jeg er ikke kjent med at muligheten for at søkeren kan få hjelp til å fremme søknad – eller at søkeren ikke bør få det – har vært noe sentralt tema ved utformingen av de aktuelle reglene. Det er imidlertid forholdsvis utbredt at forvaltningen tilbyr privatpersoner muligheten til å levere søknader, meldinger og lignende gjennom elektronisk kommunikasjon. Jeg viser i denne sammenheng også til eForvaltningsforskriften § 3 første ledd, hvor det heter at «alle som henvender seg til et forvaltningsorgan kan benytte elektronisk kommunikasjon, dersom forvaltningsorganet har lagt til rette for dette, det skjer på den anviste måten og ved bruk av

den elektroniske adressen som forvaltningsorganet har anvist for den aktuelle type henvendelse». At dette i mange tilfeller gjør søknadsprosesser og lignende enklere for personer som har evne og ønske til å benytte disse mulighetene, er nok riktig. Jeg har imidlertid vanskelig for å se at dette kan utgjøre en form for urimelig forskjellbehandling som tilsier at elektronisk fremsatte søknader, klager og lignende, ikke bør anses fristavbrytende.

Dersom de anførte mothensynene er så tungtveiende som nemnda legger til grunn, er det for øvrig noe overraskende at departementet – med virkning fra 1. august 2017 – har endret § 10-8 femte ledd slik at det nå uttrykkelig fremgår at det er knyttet fristavbruddsvirkninger til det å fremme søknad elektronisk og betale saksbehandlingsgebyr. Det fremgår også uttrykkelig av den nye bestemmelsen at unntaket for forsinkelser som skyldes «forhold som ligger utenfor søkerens kontroll», gjelder med hensyn til både denne fristen og den kumulative fristen for å levere vedleggene ved personlig oppmøte på utenriksstasjonen. Dette kan tyde på at heller ikke ansvarlig fagdepartement har delt UNEs *prinsipielle* motforestillinger knyttet til en slik regel.

3 Hindring utenfor søkerens kontroll

UNE skriver under punktet «etterfølgende informasjon» at opplysninger innhentet «i en annen sak» viser at ambassaden både hadde et «drop-in-system» og mange ledige timer i den aktuelle perioden. Dette er nye opplysninger og i motstrid til opplysninger gitt av parten i saken, som har opplyst om lang ventetid ved ambassaden.

I sin begrunnelse skriver UNE videre at det «ikke er dekkende» når ombudsmannen i uttalelsen legger til grunn at det ikke «synes å være bestridt at klagerne kontaktet ambassaden for å bestille time 20. desember 2014 – to uker og tre dager før utløpet av ettårsfristen – men at det ikke var ledig time før 29. januar 2015 – tre uker og én dag etter at fristen løp ut». Det er uklart når og hvordan nemnda mener at dette *ble* bestridt. Jeg kan ikke finne spor av dette, verken i forvaltningssaken eller i ombudsmannssaken.

Jeg tar til etterretning at UNE – i etterkant av uttalelsen – har utredet faktum nærmere og fått informasjon om at det *ikke* var ventetid på den norske ambassaden i den aktuelle perioden. Forutsatt at dette er korrekt, er jeg naturligvis enig i at lang ventetid ikke kan anses som årsak til at partene ikke møtte opp på utenriksstasjonen tidligere. Hvorvidt det forelå andre forsinkende forhold utenfor partens kontroll, har jeg ikke foranledning for å uttale meg om. Det er uansett underordnet, idet søknaden etter mitt syn ble fremmet før utløpet av ettårsfristen.

4 Oppfølging av ombudsmannens uttalelse – den anførte «lojalitetskonflikten»

UNE fremstiller sin beslutning om ikke å rette seg etter ombudsmannens syn, som et utslag av lojalitet. Dette stiller jeg meg undrende til. Sivilombudsmannen er Stortingets tillitsmann. Ombudsmannen forutsettes å utøve sitt verv uavhengig av Stortinget i den enkelte sak, og forutsettes å ta stilling til rettsspørsmål innenfor rammene av gjeldende norsk rettskildelære.

Demokrati- og styringshensyn er etter gjeldende rettskildelære særlig ivaretatt gjennom at lover og forskrifters ordlyd gjennomgående tillegges stor vekt. Også lovgivervilje som kommer til uttrykk i lovforarbeider, tillegges i mange tilfeller stor vekt. Jeg legger også til grunn at publiserte forarbeider til *forskrifter* kan være relevante rettskilder, selv om slike forarbeider tradisjonelt sett ikke har vært tillagt samme vekt som forarbeider til *lover*. Ordlyd og forarbeider må i alle tilfeller veies opp mot eventuelle motstridende rettskilder.

Utlendingsforskriften § 10-8 er fastsatte av departementet, det vil si at det er departementet som er «lovgiver». Jeg bestrider ikke at *departementet* har adgang til å gi nærmere regler om når en søknad anses fristavbrytende. Det har departementet nå også gjort, med virkning for søknader som fremmes etter 1. august 2017. Saken her gjelder imidlertid tolkningen av bestemmelsen slik den lød før denne endringen, og hvor ordlyden ikke sier noe nærmere om når en søknad anses «fremmet». Som UNE også har konstatert, inneholder heller ikke forarbeidene til denne bestemmelsen noen uttalelser fra departementet om hvordan ordlyden «søknaden er fremmet», skal tolkes. Det foreligger med andre ord ingen klart uttrykt «lovgivervilje» som går ut på at § 10-8 skal tolkes slik UNE mener.

Som UNE påpeker har departementet – etter at den aktuelle forskriften ble vedtatt – gitt uttrykk for at den må tolkes slik UNE har gjort gjeldende. Etter norsk rett gjelder det imidlertid ikke noe tolkningsprinsipp som går ut på at domstolene, Sivilombudsmannen eller andre rettsanvendere skal søke å innrette sin tolkning av vedtatte forskrifter i henhold etterfølgende uttalelser eller signaler fra det organet som har fastsatt forskriften. Slike uttalelser vil eventuelt være å anse som «etterarbeider» til forskriften. I norsk rett anses etterarbeider generelt sett å ha en begrenset vekt som rettskilde.

Det tilføyes at jeg ikke kan se at *Stortinget* har tatt stilling til det omtvistede tolkningsspørsmålet på en måte som kan tillegges vekt ved tolkningen. I Prop 125 L (2015–2016) pkt 8.2 har riktignok *departementet* gitt uttrykk for hva det selv anser som gjeldende rett. Departementets syn er imidlertid ikke nærmere grunnlagt eller problematisert, og det er ikke opplyst om at Sivilombudsmannen hadde gitt uttrykk for en avvikende tolkning i uttalelsen fra 2014. Tolkingsspørsmålet er videre ikke lagt frem på en måte som tilkjenner at departementet ønsket Stortingets syn på hva som var gjeldende rett. Det kan heller ikke sees at dette er berørt i Kommunal- og forvaltningskomiteens merknader til saken i Innst. 153 L (2017–2018). Komiteens innstilling til vedtak gjelder også andre spørsmål enn dette, nemlig forslag om endringer i utlendingsloven.

Den såkalte lojalitetskonflikten synes således i realiteten å handle om at UNE er uenig i ombudsmannens tolkning av forskriften. For *slike* tilfeller har Stortinget gitt klare føringer om hvordan forvaltningen skal forholde seg. I forarbeidene til sivilombudsmannsloven – Ot.prp. nr. 30 (1959–1960) på side 20 – fremheves det således at det er en «grunnleggende forutsetning for hele ordningen at både klageren og vedkommende forvaltningsmyndighet i alminnelighet vil godta og bøye seg for hans oppfatning». Uttalelsene i forarbeidene er også fulgt opp i Stortingets kontroll- og forvaltningspraksis knyttet til sivilombudsmannsloven. Ombudsmannen viser i denne sammenheng til Innst. 376 S (2015–2016) s. 9, der Kontroll- og konstitusjonskomiteen uttaler følgende:

«Komiteen vil minne forvaltninga om at Sivilombodsmannen er tillitsmann for Stortinget, og at sjølv om uttalelsane til Sivilombodsmannen ikkje er juridisk bindande, så er ein grunnleggande føresetnad med ordninga at både klagaren og vedkommande forvaltningsstyresmakt i alminnelegheit vil godta og bøye seg for oppfatninga hans.»

Både her og i lovforarbeidene forutsettes det altså at forvaltningen «i alminnelighet» skal «godta og bøye seg» for ombudsmannens syn. I dette ligger det en forutsetning om at UNE og andre forvaltningsorganer normalt skal følge ombudsmannens syn på gjeldende rett til grunn – også i tilfeller hvor man er uenig med ombudsmannen.

Jeg kan ikke se at denne saken er av en slik karakter at den skiller seg fra enhver sak hvor forvaltningen er av et annet syn enn ombudsmannen. Ombudsmannens tolkning innebærer ingen begrensninger i departementets materielle forskriftskompetanse etter utlendingsloven. Denne kompetansen har departementet også allerede benyttet seg av, slik at utfallet av saken her vil derfor ikke ha virking for fremtidige søkere. Som påpekt ovenfor, er dessuten UNEs egne motforestillinger mot å knytte fristavbruddvirkninger til elektronisk fremsatte søknader, i liten grad hensyntatt i den gjeldende bestemmelsen. På den annen side er saken av stor velferdsmessig betydning for de private partene saken gjelder, som allerede har ventet lenge på familiegjenforening.

Jeg finner det på denne bakgrunn beklagelig at UNE – i strid med lovgivers forutsetninger og til skade for de familiene sakene gjelder – ikke har funnet å kunne rette seg etter ombudsmannens syn på saken.

5 Konklusjon

Det er beklagelig at UNE igjen – i strid med lovgivers forutsetninger – har unnlatt å innrette seg etter ombudsmannens syn på gjeldende rett.

- ./.
- Da UNE nå har fått tilstrekkelig mulighet til å rette opp i feil – og da familien det gjelder allerede har ventet flere år uten å ha fått innvilget opphold – har jeg funnet grunn til å anbefale søksmål i denne saken. Det vises til vedlagt brev til advokat Schjerven Hansen.

Ombudsmannen imøteser nemndas fornyede behandling av de øvrige sakene om den samme problemstillingen. Hvordan disse sakene vil bli håndtert herfra, vil jeg ta stilling til når nemndas fornyede vurdering av disse sakene er mottatt her.

Utlendingsnemnda har oversendt en sladdet versjon av stornemndas beslutning. Ombudsmannen ber om å få oversendt en usladdet versjon. Det vises til sivilombudsmannsloven § 7.

Aage Thor Falkanger
sivilombudsmann

Dette brevet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevet underskrift.

Vedlegg

Kopi til:

Advokat Georg Schjerven Hansen, Advokatfirma C.J. Hambros plass 7 0164 OSLO
Roli